

ОБЩИНСКИ ВЕСТНИКЪ

Велико Търново

Абонаментъ:

За общини и редакции въ замѣна
За учреждения и частни лица за
година 50 лв.
За 1/2 година 30 лв.

Такси за обявления:

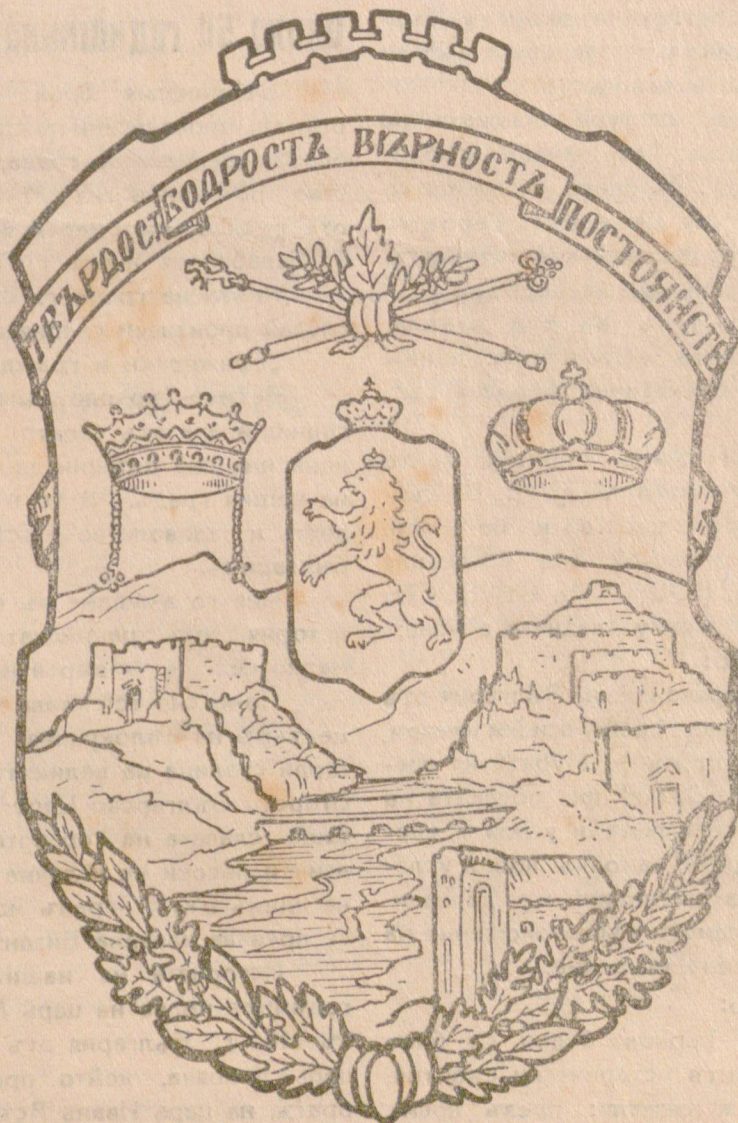
1. Прист., общ. и държ. 50 ст. на дума.
2. Частни лица . . . 1 лв. на дума.
3. За хроникване . . 5 лв. на редъ.
4. Венчални и годени . . 50 лева.
5. Извест. за благотв. цели бесплатно.

:: Официално издание. Излиза на 1. и 15. всѣки месецъ. ::

Д. П. Багриловъ — художникъ.

Гербътъ на гр. Велико-Търново.

Едва тази година нашия градъ слага гербътъ надъ сградата на общинското управление, който гербъ отдавна, преди 10 години, бѣхъ предложилъ на почитаемото В.Търновско градско управление. Поводъ за това ми даде слѣдното: като гражданинъ, роденъ въ гр. В.Търново, милѣйки за величието на стария престолень градъ, — бѣлелъ съ толкова славни исторически дѣла въ време на Второто Българско Царство, презъ време на робството и въ началото на Третото Българско Царство — виждахъ градътъ ни да тъне въ забрава отъ държави и управа; по-викъ дадохъ за подемъ и посочихъ въ емблеметична форма събитията му чувствени въ единъ гербъ.

ността, ако е свързана съ важни исторически събития и то, прослѣдени отъ зараждането на селището до момента на композирането герба — изображено горнето въ емблеметична форма и художествено композирано. За гербъ В.Търново притежава всички елементи, а тѣ сж:

I-во. гр. В.Търново е съществувалъ още отъ римско време, като твърдина; въ време на първото българско Царство — при Симеона, билъ е упоренъ пунктъ, но става известенъ за нашата история отъ 1186 г., когато двамата братя Петъръ и Асень туриха основа на II-то Българско Царство. Въ дветъ стари укрепени мѣста на града, а именно: „Царевецъ“ и „Трапезицъ“,

Гербътъ на единъ градъ, това е изображение на най-същественитъ характерни форми на мѣст-

както и въ подножието имъ и текълъ цѣлия животъ на градътъ до падането му подъ турцитъ,

сжщо презъ време на робството, по възраждането по църковнитѣ борби съ гръцкитѣ владици, дори и следъ освобождението ни: въ църквата „Св. Четирдесетъ мъченици“ клетва за вѣрностъ, дадоха първото българско войнство, първия и втория български князе. И съ други важни събития въ новата ни история е свързана тази мѣстностъ. Затова въ проектътъ за гербъ на гр. В.-Търново за основа изобразявамъ върху форма на стария войнишки щитъ, характернитѣ черти на тази историческа частъ отъ градътъ: „Царевецъ“, „Трапезицъ“, рѣката Янтра, мостътъ, църквитѣ: „Св. Димитъръ“, патриаршеската църква „Св. Св. Петъръ и Павелъ“ и „Св. Четирдесетъ мъченици“.

II-ро. В.-Търново като престолень градъ на II-рото Бъл. Царство, центъръ на административната и Духовна властъ, олицетворихъ въ старата царска и архипастирска корони. И, за да представя че тѣзи две власти—административна и духовна—сж работили заедно за преуспѣването на България отъ основаването на II-рото Българско Царство до падането му подъ турцитѣ, изобразихъ въ жезълътъ царски и архипастирски, свързани съ български триколюръ на кръстъ въ лаврови и дѣбови листи, въ знакъ на слава и твърдостъ.

III-то. Въ В.-Търново се тури основата на III-тото Българско Царство. Това важно историческо събитие, В.-Търново съ право може да го представлява съ Българския Държавенъ Гербъ въ формата, каквата е приета споредъ конституцията, затова го полижихъ въ центъра на Гербътъ.

Отъ изложеното до тукъ въ три отдѣла, които сж най-съществениитѣ елементи за единъ гербъ, изобразихъ въ емблеметична форма и съставихъ гербътъ.

При това за историческитѣ събития, които сж устоели и преживели жителитѣ на гр. В.-Търново отъ II-рото българско царство и по-послѣ, Гербътъ съ основание може да носи и следния надписъ: „ТВЪРДОСТЪ, БОДРОСТЪ, ВѢРНОСТЪ и ПОСТОЯНСТВО“, и то върху следната основа:

а) Като ТВЪРДОСТЪ:

В.-Търново при покоряването на България отъ турцитѣ, твърдо е устоявало срещу всички напори. Историята говори, че Султанъ — Муратовия военачалникъ Али Паша въ 1387 г. при обсадата на В.-Търново, много врѣме и голѣми усилия е употребилъ до като най-подиръ, само при добри условия, можалъ да склони защитницитѣ му да капитулиратъ. Освенъ това самото мѣстоположение на гр. В.-Търново е естествена твърдина.

б) Като БОДРОСТЪ:

Жителитѣ на гр. В.-Търново бодри сж били и отзивчиви презъ всичкитѣ исторически събития. Всѣкога живо участие сж вземали: презъ време на II-рото Българско Царство, презъ време на робството образували чети за освобождението, ра-

ботили сж по възраждането; участвували въ църковнитѣ борби и пр.

в) Като ВѢРНОСТЪ:

В.-Търново остана вѣрно на В.-Търновската Конституция. Дори самотно остана да я брани начело съ Ст. Стамболовъ, когато князь Батембергъ подтикнатъ отъ Руския комисаръ, я бѣше суспендиралъ.

г) Като ПОСТОЯНСТВО:

В.-Търново неизмѣнно е обладало борчески духъ отъ старо време до днесъ; отзивчиво въ цѣлия животъ на страната, всѣкога е заставало на правата кауза и съ постоянството си е догонвало добрия резултатъ.

И най-подиръ венеца отъ джбови и лаврови листи, емблема на твърдостъ и слава, положенъ въ основата на герба е знакъ за почитъ на миналитѣ поколения и подемя за бждащето — защото идеалитѣ народни отъ миналото сж идеали и на бждащитѣ поколения.

Около 50 годишнината — 7 юлий 1927 г.

Въ миналия брой на вестника помѣстихме речитѣ, произнесени по случай 50-годишнината отъ освобождението на града, отъ Н. В. Преосвещенство В.-Търновския Митрополитъ г. г. Филипъ, отъ руския Протоиерей Ф. Милянковский, отъ г. Н. Т. Балабановъ и отъ г. Подполковникъ Цановъ.

Кмета на града г. *Димитъръ Раевъ* по сжщия случай произнеси следната речъ:

„Гражданки и граждани.

Велико-Търново днесъ чествува петдесетгодишнината отъ своето освобождение. Въ този день ние сме длъжни да си припомнимъ миналото на нашия градъ. А то е величаво! То буди гордостъ и задоволство у всѣкого отъ насъ и у всѣки българинъ.

Ние го виждаме въ най-отдавнашната негова история отъ тракийската и римската епохи, като малко селище — вѣроятно крепостъ.

По-късно той става политически и културенъ центъръ на цѣлокупния български народъ, става горда столица на великитѣ български царе отъ Второто Българско Царство. Отъ тукъ се разнасяше славата на коравото Българско племе по всички посоки на източна и сръдна Европа. Тукъ не единъ пжтъ, предъ могъщитѣ царски тронове се превива коварна Византия.

Историята на нашия градъ е свързана съ голѣмитѣ имена на царъ Асѣнъ I, който освободи въ 1186 г. България отъ тежкото гръцко иго, на царъ Калояна, който продължи дѣлото на своя братъ, на царъ Иванъ Асѣнъ II, който окончателно разгроми тогавашна Византия, на царъ Георги Тертеръ, който освободи България отъ татарското

влияние, на царь Теодоръ Светославъ Тертеръ, който довърши дѣлото на баща си и заздрави вътрешното положение на страната и на царъ Иванъ Александъръ, който създади цвѣтущата епоха на Второто Българско Царство.

Въ 1393 година, Търновското царство биде покорено отъ турцитѣ, а столицата падна на 17 юлий с. г.

Цѣли 484 години следъ това, нашия народъ стена подъ турския политически и гръцкия духовенъ яремъ!

Но нашия градъ и презъ тази дълга епоха не остана чуждъ на борбитѣ за политическа и духовна закрила на Българския народъ и за неговото освобождение. Известни сж плеадата духовни и политически борци, които дади нашиятъ градъ въ предосвободителната епоха.

На 24 юний (ст. ст.) 1877 г. точно преди 50 години братскитѣ руски войски влѣзоха побѣдносно въ нашия градъ и го освободиха.

Велико-Търново не бѣ удостоенъ наново да бжде столица на България, но той доби завършенъ образъ на свещенъ градъ за нашия народъ, тъй както Москва е за Руския, Реймсъ за Французкия, Хайделбергъ за Германския, Кембричъ за Английския и Иерусалимъ за цѣлия Християнски свѣтъ.

Тукъ се изковаха здравитѣ основи на нашата млада държава. Тукъ се учреди нашия основенъ законъ, тукъ се той измѣня четири пѣти, тукъ

положиха клетва и се коронясаха българскитѣ князе Александъръ I и Ферденандъ I; тукъ се извършиха сватбенитѣ тържества на бившия ни държавенъ глава, тукъ се провъзгласи независимостта на България и пр. Старата българска стилица сигурно ще затвърди това свое положение.

Но днесъ, когато се радваме на нашата свобода и независимостъ ний сме длъжни да се върнемъ къмъ близкото минало, отъ което ни дѣли краткия периодъ отъ 50 години. Трѣбва да си спомнимъ за времето, когато по думитѣ на писателя-художникъ — отвѣдъ границата едно златно пиле — освобождението — махаше криле и удряше съ тѣхъ небето, а отсамъ границата имаше пожари, разорения, отсечени глави и дълбоки като кладенци очи на почернени жени.

Това златно пиле се излюпи и изхрани въ братската руска земя, която винаги, отъ вѣкове е вземала присърдце страданията и копнежитѣ на малкитѣ славянски народи, особено на нашиятъ.

Гигантскитѣ усилия на нашитѣ революционери да повдигнатъ народа си, да го изправятъ лице срещу лице съ вѣковния угнетителъ, пролятата кипяща кръвъ на сжщитѣ революционери, която ороси поля и балкани, писъкътъ на разплаканитѣ майки, сестри и деца, съ неотразима сила проникваха всрѣдъ руския народъ, всрѣдъ рускитѣ духовни водачи.

Широка вълна на състрадание и любовъ къмъ

Ив. Йордановъ Цвѣтковъ.

Рила и манастиря „Св. Ив. Рилски“.

(Продължение отъ бр. 4).

Рила е единъ грамаденъ масивъ, който заема 2,000 кв. клм. повърхнина. По своята височина тя заема първо мѣсто на полуострова, като напомня твърде много Алпитѣ. Тукъ се срещатъ 240 вида алпийски растения. Въ най-високата частъ на планината растатъ мжхове, лишей, хилава трѣва, после храститѣ. По-низко е поясътъ на вѣчнозеленитѣ борови гори, следъ тѣхъ грамаднитѣ букови и джбови лѣсове и най-сетне идатъ обикновенитѣ дървета. Въ нейнитѣ бистри води се вѣди пѣстървата, а изъ лѣсоветѣ бродятъ разни животни: мечки, вълци, лисици, бѣлки, златки, рисове, диви котки, зайци, сърни, елени, тетреви (диви пѣтли) и прочие. Планината се състои главно отъ гнаисъ и гранитъ. Срѣща се и мраморъ, който е използванъ за манастирскитѣ постройки. Почвата не пропуска водата, ето защо валежитѣ винаги се прибиратъ въ езера и рѣчки, съ които изобилствува планината. На никое мѣсто на полуострова не падатъ тъй много снѣгове, както тука. Всѣка пролѣтъ, особено по южнитѣ и стрѣмни склонове, падатъ грамадни снѣжни лавини, които

завличатъ камени блокове, свалятъ прѣстъ, чупятъ вѣковни борове, ели и букаци. Така, преди не много години такава лавина е паднала между дветѣ постници и се стопила едва къмъ Петровденъ. Снѣжнитѣ лавини обикновено отгоре сж корясаки, а отдолу се топятъ и кърмятъ езерата и рѣчичкитѣ. Споредъ мнението на сръбския професоръ Цвиничъ нѣкога имало по течението на Рила и Илийна дълги ледници, чийто морени (камъни) се сочатъ и сега по доловетѣ. Изобщо въ Рила сега има 145 голѣми и малки езера, които даватъ начало на много рѣки¹⁾.

Но, стига. Трѣбва да се бърза, защото мжгли се издигатъ отъ доловетѣ като завиватъ Кобилно бранище и Попова шѣпка. А трѣбва да се бърза, защото при грѣмотевицитѣ не се гърми само на едно мѣсто отъ небето, а реве и се тресе цѣлата планина като едно гигантско животно. И страшно и величествено! Изгубениятъ пѣтъ отново се явява, и човѣци и коне (ако има такива) бързатъ надолу къмъ Лѣвия Искъръ. Става на човѣка страшно дори и да се обърне и види чернитѣ облаци, при които е билъ, и които пращатъ грѣмъ следъ грѣмъ. Въ подножието на планината се намира най-струдената вода въ цѣлата Рила. Следъ това се минава край селата Говедарци и

¹⁾ Пакъ тамъ.

сжщо през време на робството, по възраждането по църковните борби съ гръцките владци, дори и след освобождението ни: въ църквата „Св. Четирдесетъ мжченици“ клетва за вѣрностъ, дадоха първото българско войнство, първия и втория български князе. И съ други важни събития въ новата ни история е свързана тази мѣстностъ. Затова въ проектътъ за гербъ на гр. В.-Търново за основа изобразявамъ върху форма на стария войнишки щитъ, характернитѣ черти на тази историческа частъ отъ градътъ: „Царевецъ“, „Трапезицъ“, рѣката Янтра, мостътъ, църквитѣ: „Св. Димитъръ“, патриаршеската църква „Св. Св. Петъръ и Павелъ“ и „Св. Четирдесетъ мжченици“.

II-ро. В.-Търново като престоленъ градъ на II-рото Бъл. Царство, центъръ на административната и Духовна властъ, олицетворихъ въ старата царска и архипастирска корони. И, за да представя че тѣзи две власти—административна и духовна—сж работили заедно за преуспѣването на България отъ основаването на II-рото Българско Царство до падането му подъ турцитѣ, изобразихъ въ жезълътъ царски и архипастирски, свързани съ български триколюръ на кръстъ въ лаврови и дъбови листи, въ знакъ на слава и твърдостъ.

III-то. Въ В.-Търново се тури основата на III-тото Българско Царство. Това важно историческо събитие, В.-Търново съ право може да го представлява съ Българския Държавенъ Гербъ въ формата, каквато е приета споредъ конституцията, затова го полижихъ въ центъра на Гербътъ.

Отъ изложеното до тукъ въ три отдѣла, които сж най-същественнитѣ елементи за единъ гербъ, изобразихъ въ емблеметична форма и съставихъ гербътъ.

При това за историческитѣ събития, които сж устоели и преживели жителитѣ на гр. В.-Търново отъ II-рото българско царство и по-послѣ, Гербътъ съ основание може да носи и следния надписъ: „ТВЪРДОСТЪ, БОДРОСТЪ, ВѢРНОСТЪ и ПОСТОЯНСТВО“, и то върху следната основа:

а) Като ТВЪРДОСТЪ:

В.-Търново при покоряването на България отъ турцитѣ, твърдо е устоявало срещу всички напори. Историята говори, че Султанъ — Муратовия военачалникъ Али Паша въ 1387 г. при обсадата на В.-Търново, много врѣме и голѣми усилия е употребилъ до като най-подиръ, само при добри условия, можалъ да склони защитницитѣ му да капитулиратъ. Освенъ това самото мѣстоположение на гр. В.-Търново е естествена твърдина.

б) Като БОДРОСТЪ:

Жителитѣ на гр. В.-Търново бодри сж биле и отзивчиви презъ всичкитѣ исторически събития. Всѣкога живо участие сж вземали: презъ време на II-рото Българско Царство, презъ време на робството образуваха чети за освобождението, ра-

ботили сж по възраждането; участвували въ църковнитѣ борби и пр.

в) Като ВѢРНОСТЪ:

В.-Търново остана вѣрно на В.-Търновската Конституция. Дори самотно остана да я брани начело съ Ст. Стамболовъ, когато князь Батембергъ подтикнатъ отъ Руския комисаръ, я бѣше суспендиралъ.

г) Като ПОСТОЯНСТВО:

В.-Търново неизмѣнно е обладавало борчески духъ отъ старо време до днесъ; отзивчиво въ цѣлия животъ на страната, всѣкога е заставало на правата кауза и съ постоянството си е догонвало добрия резултатъ.

И най-подиръ венеца отъ джови и лаврови листи, емблема на твърдостъ и слава, положенъ въ основата на герба е знакъ за почитъ на миналитѣ поколения и подемя за бждащето — защото идеалитѣ народни отъ миналото сж идеали и на бждащитѣ поколения.

Около 50 годишнината — 7 юлий 1927 г.

Въ миналия брой на вестника помѣстихме речитѣ, произнесени по случай 50-годишнината отъ освобождението на града, отъ Н. В. Преосвещенство В.-Търновския Митрополитъ г. г. Филипъ, отъ руския Протоиерей Ф. Милянковский, отъ г. Н. Т. Балабановъ и отъ г. Подполковникъ Цановъ.

Кмета на града г. Димитъръ Раевъ по сжщия случай произнеси следната речъ:

„Гражданки и граждани,

Велико-Търново днесъ чествува петдесетъ-годишнината отъ своето освобождение. Въ този день ние сме длъжни да си припомнимъ миналото на нашия градъ. А то е величаво! То буди гордостъ и задоволство у всѣкого отъ насъ и у всѣки българинъ.

Ние го виждаме въ най-отдавнашната негова история, отъ тракийската и римската епохи, като малко селище — вѣроятно крепостъ.

По-късно той става политически и културенъ центъръ на цѣлокупния български народъ, става горда столица на великитѣ български царе отъ Второто Българско Царство. Отъ тукъ се разнасяше славата на коравото Българско племе по всички посоки на източна и сръдна Европа. Тукъ не единъ пжтъ, предъ могщитѣ царски тронове се превива коварна Византия.

Историята на нашия градъ е свързана съ голѣмитѣ имена на царъ Асѣнъ I, който освободи въ 1186 г. България отъ тежкото гръцко иго, на царъ Калояна, който продължи дѣлото на своя братъ, на царъ Иванъ Асѣнъ II, който окончателно разгроми тогавашна Византия, на царъ Георги Тертеръ, който освободи България отъ татарското

влияние, на царь Теодоръ Светославъ Тертеръ, който довърши дѣлото на баща си и заздрави вътрешното положение на страната и на царь Иванъ Александъръ, който създади цвѣтущата епоха на Второто Българско Царство.

Въ 1393 година, Търновското царство биде покорено отъ турцитѣ, а столицата падна на 17 юлий с. г.

Цѣли 484 години следъ това, нашия народъ стена подъ турския политически и гръцкия духовенъ яремъ!

Но нашия градъ и презъ тази дълга епоха не остана чуждъ на борбитѣ за политическа и духовна закрила на Българския народъ и за неговото освобождение. Известни сж плеадата духовни и политически борци, които дади нашиятъ градъ въ предосвободителната епоха.

На 24 юний (ст. ст.) 1877 г. точно преди 50 години братскитѣ руски войски влѣзоха побѣдоносно въ нашия градъ и го освободиха.

Велико-Търново не бѣ удостоенъ наново да бжде столица на България, но той доби завършенъ образъ на свещенъ градъ за нашия народъ, тъй както Москва е за Руския, Реймсъ за Французкия, Хайделбергъ за Германския, Кембричъ за Английския и Иерусалимъ за цѣлия Християнски свѣтъ.

Тукъ се изковаха здравитѣ основи на нашата млада държава. Тукъ се учреди нашия основенъ законъ, тукъ се той измѣня четири пѣти, тукъ

положиха клетва и се коронясаха българскитѣ князе Александъръ I и Ферденандъ I; тукъ се извършиха сватбенитѣ тържества на бившия ни държавенъ глава, тукъ се провъзгласи независимостта на България и пр. Старата българска столица сигурно ще затвърди това свое положение.

Но днесъ, когато се радваме на нашата свобода и независимостъ ний сме длъжни да се върнемъ къмъ близкото минало, отъ което ни дѣли краткия периодъ отъ 50 години. Трѣбва да си спомнимъ за времето, когато по думитѣ на писателя-художникъ — отвѣдъ границата едно златно пиле — освобождението — махаше криле и удряше съ тѣхъ небето, а отсамъ границата имаше пожари, разорения, отсечени глави и дълбоки като кладенци очи на почернени жени.

Това златно пиле се излюпи и изхрани въ братската руска земя, която винаги, отъ вѣкове е вземала присърдце страданията и копнежитѣ на малкитѣ славянски народи, особено на нашиятъ.

Гигантскитѣ усилия на нашитѣ революционери да повдигнатъ народа си, да го изправятъ лице срещу лице съ вѣковния угнетителъ, пролятата кипяща кръвъ на сжщитѣ революционери, която ороси поля и балкани, писъкътъ на разплаканитѣ майки, сестри и деца, съ неотразима сила проникваха всрѣдъ руския народъ, всрѣдъ рускитѣ духовни водачи.

Широка вълна на състрадание и любовъ къмъ

Ив. Йордановъ Цвѣтковъ.

Рила и манастиря „Св. Ив. Рилски“.

(Продължение отъ бр. 4).

Рила е единъ грамаденъ масивъ, който заема 2,000 кв. клм. повърхнина. По своята височина тя заема първо мѣсто на полуострова, като напомня твърде много Алпитѣ. Тукъ се срещатъ 240 вида алпийски растения. Въ най-високата частъ на планината растатъ мжхове, лишей, хилава трѣва, после храститѣ. По-низко е поясътъ на вѣчнозеленитѣ борови гори, следъ тѣхъ грамаднитѣ букови и джбови лѣсове и най-сетне идатъ обикновенитѣ дървета. Въ нейнитѣ бистри води се вѣди пѣстървата, а изъ лѣсоветѣ бродятъ разни животни: мечки, вълци, лисици, бѣлки, златки, рисове, диви котки, зайци, сърни, елени, тетреви (диви пѣтли) и прочие. Планината се състои главно отъ гнаисъ и гранитъ. Срѣща се и мраморъ, който е използванъ за манастирскитѣ постройки. Почвата не пропуска водата, ето защо валежитѣ винаги се прибиратъ въ езера и рѣкички, съ които изобилствува планината. На никое мѣсто на полуострова не падатъ тъй много снѣгове, както тука. Всѣка пролѣтъ, особено по южнитѣ и стрѣмни склонове, падатъ грамадни снѣжни лавини, които

завличатъ камени блокове, свалятъ прѣстъ, чупятъ вѣковни борове, ели и букаци. Така, преди не много години такава лавина е паднала между дветѣ постници и се стопила едва къмъ Петровденъ. Снѣжнитѣ лавини обикновено отгоре сж корясаки, а отдолу се топятъ и кърмятъ езерата и рѣкичкитѣ. Споредъ мнението на сръбския професоръ Цвиничъ нѣкога имало по течението на Рила и Илийна дълги ледници, чийто морени (камѣни) се сочатъ и сега по доловетѣ. Изобщо въ Рила сега има 145 голѣми и малки езера, които даватъ начало на много рѣки¹⁾.

Но, стига. Трѣбва да се бърза, защото мжгли се издигатъ отъ доловетѣ като завиватъ Кобилно бранище и Попова шепка. А трѣбва да се бърза, защото при грѣмотевицитѣ не се гърми само на едно мѣсто отъ небето, а реве и се тресе цѣлата планина като едно гигантско животно. И страшно и величествено! Изгубениятъ пѣтъ отново се явява, и човѣци и коне (ако има такива) бързатъ надолу къмъ Лѣвия Искъръ. Става на човѣка страшно дори и да се обърне и види чернитѣ облаци, при които е билъ, и които пращатъ грѣмъ следъ грѣмъ. Въ подножието на планината се намира най-струдената вода въ цѣлата Рила. Следъ това се минава край селата Говедарци и

¹⁾ Пакъ тамъ.

поборения братски народъ заля цѣлата руска земя!

И ние . . . видѣхме великиятъ руски писателъ Достоевски да записва въ своя „дневникъ“ тѣжни сюжети изъ българскитѣ неволи, като този: „тамъ у тѣхъ въ България, дете хората се избиватъ безъ милостъ, една бабичка оцѣляла въ едно село и лута се побъркана край своето огнище, когато пѣкъ почнатъ да я разпитватъ, тя не отговаря съ обикновени думи, а веднага допира дѣсната си ръка до бузата и започва да пѣе и съ пѣсенъ нарежда въ импровизирани стихове, че имала кѣща и семейство, имала мъжъ, имала деца — шесть сокола, а децата ѝ, възрастнитѣ имали сѣщо дечица, малки нейни внучета . . . и дошли тирани и изгорили нейния старецъ, заклали нейнитѣ соколи-деца, обезчестили малкото момиченце, откарали съ себе си другото — красавицата, а на всичкитѣ дечица разрѣзали съ ятаганъ коремчетата и следъ това запалили кѣщата и захвърлили ги всичкитѣ въ страшнитѣ пламъци. Всичко това тя видѣла и писъцитѣ на децата чула.“

Видѣхме сѣщия Достоевски въ романа си, „Униженитѣ и Оскърбенитѣ“ да възкличава: „О! Цивилизация, о! Европа, която доста ще пострада въ интереситѣ си, ако сериозно забрани на турцитѣ да одиратъ кожата на бацитѣ предъ децата имъ. Да бждатъ проклети тѣзи интереси на европейската цивилизация!“

Ний видѣхме Иванъ Аксаковъ съ възторжени

слова да говори предъ тогавашния Московски Славянски Комитетъ: „Изстѣпления, звѣрства, пълна свобода на най-долнитѣ страсти, изгаряне на живи момичета предварително обезчестени — мъжки и нещастия отъ всѣкакъвъ родъ сѣ се струпали върху безоржнѣното българско население по вина на побѣснелия финятизмъ на Азиатската орда.“

Въ сѣщия духъ говорятъ и пишатъ и Енгелхардъ, и Пипинъ, и Мордовцевъ, и Солвѣвъ, и Бѣловъ. А Иванъ С. Тургеневъ създаде херои българи отъ тази епоха.

Ние видѣхме нежната и искрена муза на много поети, като Полонски, Кругловъ, Трефиловъ и др., не веднажъ да плаче по робското положение на българския народъ.

Наредъ съ това тънката и смѣла линия на художника не остана чужда на това велико дѣло. Най-известнитѣ художници посветяватъ силитѣ и таланта си за въздигане култа на българина страдалецъ.

Знаменития академикъ, художникъ П. Соколовъ, следъ като създади маса художествени творби-сцени изъ страданията на Българския народъ, той написа подъ тѣхъ: „Крѣвта на невиннитѣ българи креши до небето, но нѣма да остане безъ справедлива отплата!“

И . . . нададе се викъ по свята Русия — „Да вървимъ на помощъ на нашитѣ братя, да умрѣмъ за нашитѣ — за православнитѣ.“

Маджаре, хваща се шосето и благополучно се пристига въ Самоковъ. Розстоянието отъ манастиря до него е около 40 клм., които трѣбва да се взематъ на единъ преходъ. Отъ тукъ нататкъ пътятъ е удобенъ. Следъ като се мине презъ *Чамкория*, с. *Долна-Баня*, известно съ своитѣ минерални извори и *Костенецъ-Баня*, съ своя хубавъ водопадъ, вие сте на гарата при последното село. Чакъ тукъ става разплащането на каракачанитѣ, които предпочитатъ балкана предъ полето. Тѣ обичатъ последното толкозъ, колкото българина обича морето.

Нека кажемъ нѣколко думи и за светеца.

Свети Иванъ Рилски е първиятъ български отшелникъ, основателъ на манастиря. Той е живѣлъ презъ времето на Бориса, Симеона и Петра (876—846 г.), Роденъ е въ с. Скринѣ Дупнишка околия, което, село сега отстои часъ и половина западно отъ Бобошево и по р. Струма. Билъ синъ на бедни родители. Двадесетъ и четири годишенъ става монахъ въ манастиря надъ селото, въ подножието на планината *Руенъ*. Следъ това обикаля Перникъ, Земунъ, гдето живѣе въ една пещера, Софийско (с. Германъ и Курило) и най-после се заселва въ великата Рилска „пустиня“. Презъ Х. вѣкъ планината била много по-гориста и непро-

ходима. Първо живѣлъ въ мѣстността *Голецъ* непозната сега, а по-сетне се заселилъ въ една пещера, часъ нагоре отъ сегашния манастиръ. Съ него било и братовото му дете *Лука*. Братъ му се научава за неговото ново жилище и взема детето въпреки желанието на светеца. Но, когато надолу, въ мѣстността *Осѣново*, змия охапва детето, и то умира. Сега тамъ е постницата въ честь на евангелиста *Лука*. За светеца се научаватъ овчари и говедари, които често намирали изцеление отъ него. Славата му се прочула, и той билъ често посещаванъ отъ околното население. Научава се и царъ *Петъръ*, който, като не можелъ да отиде до него поради гѣстия лесъ, покачилъ се на единъ връхъ отъ планината *Книшава*, койтъ оттогазъ се нарекълъ *Царевъ връхъ*. Светецътъ наклалъ огънь надъ пещерата, и двамата мъже по дима и шатрата узнали за своето мѣстонахождение. Следъ това тѣ се поклонили единъ другиму, и царътъ слѣзълъ въ *София*. Скоро при стареца се събрали 66 ученика, които направили жилища около пещерата. Това е първия най-старъ манастиръ. Игуменъ става свети Иванъ. Като почувствалъ своята близка кончина, той назначава най-добрия си ученикъ *Григория* за намѣстникъ, дава заветъ-правило еа монаситѣ и умира 70 годишенъ презъ

Този викъ вдигна цѣлия руски народъ на кракъ и прати неговитѣ най-здрави синове начело съ великодушния си Царъ, да дарятъ свободата ни срещу своята собствена кръвъ.

Тукъ, наредъ съ нашитѣ храбри опълченци тѣ създадоха епични дѣла, но оставиха маса жертви.

Общата братска кръвъ днесъ ни вика, не да отмъщаваме и не да коверемъ умураза. Тя ни вика да преклонимъ смирено нашитѣ глави предъ падналитѣ наши братя и предъ свѣтлата паметъ на Великия Руски Царъ — Нашия Освободителъ.*

На тържеството присѣствуваше прогонената отъ болшевикитѣ руска емигрантка, живуща сега въ В.-Търново г-жа Александра Ивановна Шубная, която, като милосердна сестра е участвувала въ освободителната война. Нейното появяване напомни героизма и страданията на руската майка и извика сълзи у всички присѣствующи. Следъ като бѣ поздравена съ нѣколко думи отъ г. Кмета на града, поднесенъ ѝ бѣ хубавъ букетъ и скроменъ подаръкъ отъ Председателката на благотворителното женско дружество „Радостъ“ — Г-жа Блага Димитрова. Последната при поднасянето произнеси следната речъ:

„Мила Госпожо,

Женитѣ отъ нашия градъ и главно тия, които сме организирани въ женското благотворително, просвѣтително дружество „Радостъ“, на което имамъ честта да глѣда председателка, Ви поздрав-

ляваме по-случай 50 годишнината отъ освобождението на гр. В.-Търново.

Ний се гордѣмъ и се считаме щастливи, че можемъ днесъ Вамъ лично да изкажемъ искрената си благодарностъ и дълбока признателностъ за участието, което сте взели презъ освободителната война, като милосердна сестра.

Азъ Ви цѣлувамъ рѣцетѣ, тия рѣце, които преди 50 години сж превързвали ранитѣ и облекчавали мжкитѣ на страждущитѣ братя руси, дошли въ нашето поробено отечество да ни дадатъ свобода.

Мила Госпожо,

Въ Вашето лице ний-виждаме една жена-героиня, една жена съ доблестъ и себеотрицание. Защото Вий преди 50 години презрѣхте Вашата младостъ и спокойствие, напустнахте домъ, родина и дойдохте при насъ потиквана отъ Вашето чело-въсколюбиво сърце и любовъ къмъ Българския народъ. Че действително, Вий сте обичали Българския народъ, говори и обстоятелството, гдето Вий и следъ свършването на освободителната война не се върнахте веднага въ Вашето отечество, а сте останали още две години при насъ да създавате благотворителностъ. Любовта Ви къмъ нашия народъ не изчезва и тогава, когато сте се върнали въ Русия. И тамъ Вий сте поели грижата за изоставенитѣ български деца, настанени въ сиропиталището, открито и издържано отъ Н. В. Царя Освободителя.

946 година. *) Погребаха го въ каменъ гробъ, който стои и до сега въ църквата до пещерата. Понеже мѣстото е твърде стрѣмно монаситѣ пренесли на равнината подъ постницата „Св. Лука“. Това било още презъ Петрово време. Но и тукъ мѣстото се оказало тѣсно, докато най-сетне презъ 1335 гвдина Мелнишкиятъ деспотъ Хрѣльо основалъ манастиря на сегашното му мѣсто: тамъ, где-

*) Най-старото, безимено житие, е пълно съ легенди понѣкога твърде интересни. Тама, светецътъ на 12 години останалъ безъ родители и за това станалъ чиракъ на единъ богатъ скринчанинъ. Веднажъ кравата се отелила отвъдъ Струма- и жестокиятъ господарь накаралъ детето да мине предошлата рѣка и да вземе телето. Детето се помолило на Бога, послало си дрехата надъ водата, седнало на нея и минало рѣката. По сѣщия начинъ минало и обратно съ телето. Господарьтъ се уплашилъ и като мислѣлъ, че това е дяволска работа, далъ му теленцето и го изпѣдилъ. Светецътъ тогава отишелъ да живѣе въ пещерата надъ селото. Като се научили скринчани за това, изгонили го, понеже вървали, че той е магьосникъ и имъ вземалъ плодорието. Св. Иванъ почналъ да бѣга. На едно хубаво мѣсто при Бобошевъ-долъ казалъ на вола: Шарко, колко е добро това мѣсто за насъ. И мѣстото се нарекло Доброво. На друго мѣсто казалъ: Мърдай, воле, че го омърдахме. И мѣстото се нарекло Мърдица. Най-после се покачилъ на едно дърво. Гонителитѣ заклаха вола, а светецътъ хвъркналъ и кацналъ на Орлица (или Орлово гнѣздо, съ едноимена гара), гдето сега се вижда кръстъ надъ скалитѣ. Гонителитѣ го настигнали тукъ, ала той хвъркналъ и кацналъ на една пещера, гдето и се заселилъ. Мѣстото било посочено съ една падаща звезда. Свети Иванъ прокълелъ селото, което си оставало все петь вжши. Околното население на подигравка нарича скринчани светогонци.

то р. Другилявица се влива въ рѣка Рила. Деспотътъ, за да запази своето независимо положение лавиралъ ту къмъ Стефанъ Душана Сръбски *), ту къмъ византийския претендентъ на престола Иванъ Кантакузинъ. Следъ време двамата господари се спогодили. Хрѣльо билъ хванатъ отъ Душана и насила покалугеренъ въ Рилския манастирь подъ името Харитонъ. На другата година, обаче, и тѣ билъ одушенъ отъ Душана, който по сѣщия начинъ бѣше посегналъ и на баща си (отъ тамъ и Душанъ) Билъ погребанъ между манастирската църква и Хрѣльовата кула, въздигната пакъ отъ него за защита на монаситѣ отъ разбойнически нападения. Презъ 1833 год. се откри неговата надгробна плоча, която сега е начупена и се пази въ манастирския музей.

Българскиятъ царъ Иванъ Шишманъ презъ 1378 година съ грамота дари на манастиря 17 села, метоси, ниви, ливади и пр. Къмъ края на XIV вѣкъ той изпитва участъта на българския народъ. Къмъ началото на XV вѣкъ той води жалко съществуване, до като презъ 1469 година билъ въздигнатъ отново отъ тримата братя, свещеници, отъ с. Граница, Кюстендилско: Иосафъ, Давидъ и Теофанъ. Тѣ били синове на Крупнишкия (Гор. Джу-

*) Жененъ за сестрата на българския царъ Иванъ Александра.

Мила сестро,

Като Ви цѣлувамъ още веднѣжъ старческитѣ рѣце въ знакъ на почитъ, благодарностъ и признателностъ, моля Ви да приемете тия скромни дарове: тоя букетъ, сплетенъ отъ живи цвѣта, расли по земята на майка-България, за която Вий пожертвахте младостта си; тоя комплектъ отъ бѣльо и тая скромна рокля, ушити отъ ученичкитѣ на издържаното отъ нашето дружество стопанско училище „М. А. Попова“. Нека тия дарове будятъ у Васъ винаги спомена за вѣчно признателната и благодарна В.-Търновка.

Прочие, пожелаваме Ви добро здравие, леки старини и скорошно завръщане въ вашата родина.“

Връщайки се отъ Малка Качица къмъ града цѣлата колона — официалнитѣ лица, войската, дружествата, организациитѣ и гражданството — спрѣ предъ руската болница.

Тукъ многоуважаемия ѝ управителъ Г-нъ Д-ръ Теодоръ Трейманъ, поднасяйки на г. Кмета на града хлѣбъ и соль произнесе на своя роденъ езикъ следната речъ:

„Дълбокоуважаемий Господинъ Кмете на гр. В.-Търново,

В.-Търновската руска болница съ чувство на дълбоко вълнение и голѣма радостъ приветствува днесъ въ своя домъ Васъ и въ Вашето лице

В.-Търновската община и всички братя българи, искрено съчувстващи на насъ руситѣ.

Въ този знаменателенъ день — 50 годишнината отъ освобождението на В.-Търново отъ до-блестнитѣ руски войски — В.-Търновската руска болница Ви моли да приемете отъ нея по старъ руски обичай — хлѣбъ и соль.

Неки този скроменъ подносъ засвидетелствува нашата неизменна благодарностъ къмъ Васъ и повѣрения Ви градъ за добринитѣ, които ние руситѣ сме изпитали тукъ въ продължение на петъ годишното ни пребивание.

Въ продължение на тѣзи петъ години, презъ нашата болница сж преминали 2136 болни руси воени. Тукъ тѣ намѣриха изцѣление на болнитѣ си тѣла и измъченитѣ си души.

Всичкитѣ тѣзи руски воени останаха вѣрни на руския трицвѣтенъ флагъ и не измѣниха на тѣзи знамена, подъ сѣнкитѣ на които тѣхнитѣ бащи освободиха България.

Днесъ тѣ всички заедно съ насъ колѣнопреклонно молятъ Всевишния да даде благоденствие и миръ на държавата, която ни приюти — на Българската държава и на цѣлия български народъ.

Да живѣе братска България!

Г. Кмета, поемайки блюдото съ хлѣбъ и соль

майския) хоръ-епископъ Яковъ. Братята ставали игумени последователно, като презъ времето на най-просвѣтения отъ тѣхъ, Теофана, се пренасятъ мощитѣ на светеца отъ Търново въ манастира (1469 год.) Прозъ турското владичество манастирътъ е ограбванъ нѣколко пѣти, и монаситѣ убивани или пропилявани. Презъ XVII вѣкъ десетина монаси били страшно мѣчени и после убити отъ агарянцитъ, за да изкажатъ скрититѣ богатства и добитѣкъ. Отъ тогава той западналъ рѣпълно, за да бжде възобновенъ по-после отново. Презъ 1833 год. става стихийенъ пожаръ, който унищожилъ почти всички сгради съ изключение на манастирската църква „Св. Богородица“ и Хрелъовата кула. На другата година, обаче, се стича българскитѣ народъ отъ разни краища и съ подаренитѣ крупни суми се въздига настоящия манастиръ за три години. За да се изографиса, дошли специални майстори отъ Самоковската и Разложката живописни школи. И днесъ, който иска да изучи българската живопись, неминуемо трѣбва да проследи живописъта на този манастиръ. Тукъ, покрай чисто религиознитѣ сцени, се срѣщатъ и свѣтски хора, лѣкуване отъ магьосници и пр. и пр.

Твърде интересно е, какъ странствували мощитѣ на светеца. Още презъ Петрово време тѣ сж донесени въ София, гдето стоятъ въ епископската църква, нѣгде къмъ банята. Презъ 1183 година,

когато България бѣ подъ византийска властъ, маджарскитѣ крале Бела III опленявалъ града и отнесълъ мощитѣ въ столицата си Гранъ. Тукъ католическиятъ митрополитъ се подигравалъ съ тѣхъ, ала ослѣпѣлъ. Уплашилъ се, почналъ да се моли на светеца и отново прогледалъ. Уплашилъ се и самиятъ крале, обсипалъ ковчега съ драгоценности и побързалъ да го върне. По-вѣроятно е, че тѣ били измолени отъ византийския императоръ Исакъ Ангелъ, за да привлече съ тѣхъ симпатиитѣ на възстаналия български народъ. Когато Асѣнъ I превзелъ София, той прибралъ мощитѣ въ Търново (1195 год.) Съ тѣхъ трѣгнали много духовници и 300 войника. Шествието минало презъ Тракия и къмъ кръстецъ (на Балкана) било посрещнато тържествено отъ царя, патриархъ Василия, много велможи и народъ. Отслужена била литургия, а следъ това чакали седемъ деня, докато се довърши специалната за целъта църква — манастиръ на Трапезица (оная срещу хотелъ Борисъ, № 8)¹⁰) Мо-

¹⁰) Професоръ Иор. Ивановъ въ своето съчинение за Иванъ Рилски не е сигуренъ, дали посочената църква е истинската. Ние сме на мнение, обаче, че тя е църквата — манастиръ по следнитѣ три довода: 1. Отъ 7-тѣхъ църкви на Трапезица тази е най-голѣма, значи обществена. По своята направа единствено тя напомня на църква — манастиръ. На югъ отъ нея и до сега личи друго здание съ абсида, обрната на северъ, което е нищо друго, освенъ трапезария на монаситѣ; 2. къмъ южната стена на олтаря е словена малка стаичка, която нѣма свое оправдание, освенъ мѣсто за мощитѣ и 3. по своята архитектура, особено по своитѣ предни и странични колони, тя напомня твърде много рилската църква „Св. Богородица“.

отговори съ подходящи думи на Г-нъ Д-ръ Трейманъ.

На обѣда, който общината сервира въ Воения Клубъ на 7 юлий т. г. — 50 годишнината — мно-гоуважаемия Г-нъ Полковникъ Чевати, началникъ ни руската група произнеси следната речъ.

„Ние, руситѣ, сме особено щастливи, като виждаме тържествата по случай 50 годишнината отъ освобождението на гр. В.-Търново.

Приемете, братя българи, нашата сърдечна признателностъ за оказаното внимание.

Изпълнени съ безпредѣлна и неизмѣнна обичъ къмъ нашата родина, отъ нейното славно минало ний черпимъ вѣра въ близкото възраждане на Велика Русия.

За щастieto на Н. В. Царя Бориса, за сла-вата на армията и благополучието на цѣлия бъл-гирски народъ — ура!“

Х Р О Н И К А.

Г-НЪ ПРОФЕСОРЪ ВАСИЛЪ Н. ЗЛАТАРСКИ нашъ съгражданинъ посети града ни по случай конгреса на археолозитѣ. Сжщия е далъ ценни упѣтвания по написване историята на нашия градъ. Обещалъ е пълно сътрудничество.

ОКР. УПРАВИТЕЛЪ ЙОРД. ПЕНЧЕВЪ ще се завърне отъ отпускъ на 15 того.

щитѣ стоели тукъ до 1469 год., когато султанската — вдовица, *Мара Бранковичъ* (сръбкиня), получи-ла отъ Мохамеда II султански ферманъ да се отнесатъ отново въ Рилския манастиръ. Търнов-чани се противили, ала най-сетне отстъпили, кога се намѣсилъ турчинътъ управителъ. Мощитѣ били натоварени на едно магаре и презъ Дервента Тео-фанъ и другаритѣ му заминали за града *Никюпъ*. Пренощували въ кжщата на жупана Богданъ, где-то имало и други велможи. Значи, презъ 15 вѣкъ имало още българи боляри. Следъ това отиватъ въ София и ги поставятъ въ църквата „Св. Георги“. Изпратени били много тържествено чакъ до село *Клисура* (по турски *Бали-ефенди*), днешно Княжево. Отъ мѣстността *Летница* (до Владая) се върнали и останалитѣ софиянци. Шествието се водело отъ Теофана и неговиятъ (четвърти братъ, епископъ *Иосифъ*). Най сетне тѣ били посрещнати въ мона-стиря, следъ като липсвали по-вече отъ 500 го-дини отъ него. Между посрещачитѣ били *Влади-славъ Граматикъ*, отъ Ново-Бърдо (Сърбия) и *Ди-митъръ Кантакузинъ*, тоже сръбски велможа. Пър-виятъ написалъ за случая повесть за пренасяне мощитѣ, а вториятъ — биография и служба на светеца.

Значението на манастиря е твърде голѣмо за

КМЕТА на града е въ отпускъ до 25 того
ВОЙСКАТА ОТЪ ГАРНИЗОНА, начело съ военната музика на 1 и 2 того бѣ на Бузлуджа.

НА 31 м. м. на общинския харманъ изгорѣха около 500 кръстци ячемикъ. Общината, следъ ка-то обезпечи доказателствата си по сждебенъ редъ заведи искъ предъ Т. О. С. за вреди и загуби въ размѣръ на 129,700 лева срещу притежателитѣ на вършачката.

Сжщата обезпечи иска си чрезъ налагане секвестръ върху самата вършачка, която заедно съ всички свои принадлежности се оцени за 135,000 лева.

Ю. Т. С. — КЛОНЪ „ЦАРЕВЕЦЪ“ и детска-та чета при него, на 27 м. м. заминаха на събора Ю. Т. С. въ София отлично екипирани, водени отъ Г. Г. П. Давидовъ, Кр. Станевъ, Б. и П. Коларови и пр. Тамъ „Царевецъ“ получилъ втора награда, а детската чета първа.

На 4 того се завърнаха, посрещнати много тържествено на гара Трапезица.

СПОРТНИЯ КЛУБЪ „ЕТЪРЪ“ на 31 м. м. има градинска забава.

Г-НЪ ПОДПОЛКОВНИКЪ ЦАНОВЪ, к-ръ на 13 дружина е преведенъ на служба въ гр. Русе. На негово мѣсто е назначенъ Г-нъ Подполковникъ Миховъ.

българския народъ. Тамъ, гдето се запазиха мо-настиритѣ, българинътъ отстоя на своята вѣра. Между Станимака и Костенецъ презъ XVII вѣкъ турцитѣ разрушиха 218 църкви и 33 манастиря; тамъ българитѣ лесно се примириха съ натрапе-ното имъ мохамеданство. Тамъ сега имаме най-силния помашки елементъ. Въ Рила и Осогово манастиритѣ се запазиха добре, и благодарение на това, нѣма вѣроотстъпничество. И днесъ меж-ду градоветъ: Дупница, Кюстендилъ, Щипъ и Кра-тово имаме най-чистобългаркия край. Второ. Въ манастира българската речъ и богослужение ни-кога не замръха. Десетки *таксидиоти* (странству-ващи монаси) обикаляха българскитѣ земи и слу-жеха, поучаваха на „български“. Много отъ тѣхъ станаха и килийни учители. Килийното училище въ манастира никога не замръ. А имаше и по вис-ше училище, гдето се изучавахе, математика, френ-ски и гръцки езикъ. Рускиятъ пжтешественикъ, префесоръ *Григоровичъ*, е въ възхищение отъ не-го (1845год.) Презъ това килийно училище мина Отецъ Паисий, Неофитъ Рилски и много други български дейци. Трето. Въ манастирската библио-тека се пазѣли много стари книги и грамоти, кои-то винаги спомняли на българина за неговото сла-вно минало, царе, патриарси, светии и пр. И четвър-

НА 4 ТОГО почина внезапно ДАНЪЧНИЯ НАЧАЛНИКЪ Г-нъ ТОДОРЪ КИСЬОВЪ на 56 г. Нашитъ съболезнования на опечаленото семейство.

МЖЖКАТА ГИМНАЗИЯ „СВ. КИРИЛЪ“ въ града ще бжде довършена този строителенъ сезонъ. Ще се обяви скоро търгъ съ съкратенъ срокъ.

МУЗИКА „ЛИРА“ на 24 м.м. въ градската градина даде много добре посетено градинско увеселение. Диригента на музиката г-нъ П. Петковъ за кратко време е постигналъ отлични резултати.

II КОНГРЕСЪ на археолозите се състоя въ читалище „Надежда“ на 17 и 18 юлий т. г. Председателството на конгреса имаше Г-нъ Проф. В. Н. Златарски. На 17 с. м. Г-нъ Тодоръ Николовъ, Директоръ на тукашния музей е развелъ конгресиститъ и любопитнитъ граждани по старинитъ, съ които ги е запозналъ.

Г-НЪ Д. СТОЯНОВЪ, редакторъ на вестникъ La Bulgarie на 24, 25, 27 и 29 того държа беседи съ религиозно, историческо и економическо съдържание.

ОБШИНСКИЯ СЪВЕТЪ реши да се довърши малката скотобойна. Скоро ще бжде обявенъ търгъ съ съкратенъ срокъ

ГРАДСКИЯ ХИГИЕНИЧЕСКИ СЪВЕТЪ реши месото да се пренася отъ скотобойната до месо-

продавницитъ съ закрити коли, да не се допускатъ никакви пекарници по улицитъ и тротоаритъ. Същия издаде наредба, съ която се даватъ упътвания по чистотата въ гостилницитъ, фурнитъ, хотелитъ, сладкарницитъ, месарницитъ, общественитъ заведения и пр.

20 ПРОФЕСОРИ и СТУДЕНТИ ГЕРМАНЦИ посетиха града ни на 7 и 8 того. Г-нъ Т. Николовъ ги разведе по старинитъ.

ПРАКТИЧЕСКИТЪ КУРСОВЕ на учителкитъ и учителитъ отъ първоначалнитъ училища на окръгъ, които се ръководятъ отъ Г-нъ Калмуковъ — околийски инспекторъ — на 14 того се закриха много тържествено

ГРАЖДАНИНА Христо Казанджиевъ при разни случаи хули общината гдѣто не му приела казана. За освѣтление на гражданството, което се интересува отговаряме: г. Хр. Казанджиевъ никога не е бивалъ доставчикъ на казанъ за общината. Ако той съ доставчика г. Шоповъ е ималъ непочтени сдѣлки, това не знаемъ. Общината пожела да се спазари съ него за казана, който има, но той поиска прѣкомѣрна цѣна, пъкъ и казана не отговаряше на необходимитъ изисквания. За това казана не е купенъ отъ него. Нека Г-нъ Казанджиевъ знае, че нѣма да намѣри общински управници, които за неговъ хаиръ да ошетятъ общинската каса.

то. Манастирътъ не е стоялъ далечъ и отъ политически борби. По Рила и Перинъ бродѣли хайдушкитъ дружини на Ильо войвода и Златана. Монаситъ били въ свръзка съ втория, докато била изстребена турската разбойническа чета, която шарѣла по тѣзи мѣста (1842 год.) На старини обикновено хайдутитъ били прибирани въ манастиря за пандури. До 1912 година манастиря вземаше живо участие въ македонскитъ борби като важенъ граниченъ пунктъ.

Въ заключение нека пожелаемъ на всѣки българинъ щастието да посети тази планина, която въ много отношения надминава всички свои по-сестрими на Балканския полуостровъ. Тя съ своя манастиръ е светиня на българския народъ. Манастири въ българската земя имаше и преди него: около Преславъ и Охридъ, ала тѣ, като близки до градоветъ, бѣха полусвѣтски, полурелигиозни. Въ тѣхъ почиваха Борисъ, Климентъ, Наумъ. Рилскиятъ манастиръ е далечъ отъ гравдоветъ, всрѣдъ обширна „пустиня“ и напълно отдѣленъ отъ всѣка една свѣтка суета и глѣчка. Колкото се отнася до светеца, той е почитанъ не само отъ българи, но още отъ руси, сѣрби, ромънци и гърци. Гъркътъ, Георги Скилица, византийски управител въ София презъ XII вѣкъ, ни даде едно отъ най-до-

бритъ житиета на Свети Ивана, благодарение на това, че получилъ изцеление отъ моштитъ. Същото станало и съ императора Емануилъ Комнинъ (1143 — 1180 г.), чийто ржце се гърчели отъ болестъ. А, колкото се отнася до величието и красотата на Рила, нека споменемъ, че тѣ се ценятъ особено много отъ чужденцитъ: не напраздно приятелтъ на балканскитъ народи, англичанинътъ Джеймсъ Баучеръ, пожела да бжде погребанъ не въ своята велика родина, а подъ клонетъ на тихитъ манастирски борове.

ПУШАЧИ! ПУШАЧИ!

**Склада „КАРТЕЛЪ“ — В.-Търново
пустна въ продажба папириси
екстра и първо качество
:: Пловдивски отъ подобрени ::
:: хармани ::**

ПЕЧАТНИЦА

Ефремъ п. Христовъ

В.-Търново.

Пор. № 475.